ΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

TOY GEORGES HAURIGOT

Η ΗΡΩΪΣ

ΙΤΑΝΕ μιὰ μικροῦλα χαριτωμένη, λεπτοκαμωμένη, ροδοκόκκινη, μὲ χείλη κατακόκκινα, μὲ ζωηρὸ γέλιο, καθαρή, φρόνιμη, πρόθυμη καὶ πεταχτὴ σὰν ποντικάκι.

Μιὰ μέρα πέθανε ἡ μητέρα της καὶ ἔπειτα ἀπὸ λίγον καιρὸ ἕνα βράδυ ὁ πατέρας της ἔφυγε καὶ δὲν ξαναγύρισε πειὰ στὸ σπίτι. Ἀπ' τὴν στιγμὴ ποὺ χάθηκαν οἱ δυὸ ἐκεῖνοι ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι ἀποτελοῦσαν ὅλη τὴν οἰκογένειά της, ἡ μικροῦλα βρέθηκε μόνη, κατάμονη μέσ' στὸν κόσμο. Ὅς τόσο τὰ κατάφερε καὶ μεγάλωσε. Ἔγινε μιὰ κοπέλλα ἄχαρη καὶ ἀδύνατη. Ἀπ' τὴν παληά, τὴν παιδιακίστικη ὠμορφιά της δὲν τῆς ἔμεναν παρὰ μόνο τὰ μάτια της, δυὸ μάτια μεγάλα καὶ ὁλοστρόγγυλα ποὺ ἔμοιαζαν μὲ δυὸ μαῦρα διαμάντια. Ἔλεγε πὼς ἦταν δεκάξη χρονῶν. Πῶς εἶχε κατορθώσει νὰ ζήση καὶ νὰ φθάση σ' αὐτὴ τὴν ἡλικία; Μυστήριο. Ὅταν ἔβρισκε δουλειά, ἐργαζόταν. Ἀλλὰ ὅταν δὲν ἔβρισκε δουλειά; Πῶς κατώρθωνε νὰ ζῇ; Κανεὶς δὲν τὸ ἤξερε. Ὅπως ζοῦν τὰ ἀδέσποτα σκυλλιά. Ἐκεῖνο τ' ἀπόγευμα περπατοῦσε στὸ λιθόστρωτο μ' ἕνα βῆμα κλονισμένο... Εἶχε δυὸ μέρες νὰ φάη. Τὸ τελευταῖο φαγητό της ἦταν μιὰ φέτα ψωμὶ ποὺ τῆς τὸ εἶχε πετάξει κάποια σπλαχνική νοικοκυρά.

Ἐξαντλημένη ἀπ' τὴν πεῖνα κι' ἀπ' τὴν κούρασι, κύτταξε δεξιὰ κι' ἀριστερά, σὰν τὸ κυνηγάμενο ζαρκάδι ποὺ ζητάει ἀλαφιασμένο ἕνα καταφύγιο. Ἔννοιωθε τὰ γόνατά της νὰ κλονίζωνται, τ' αὐτιά της νὰ βουΐζουν καὶ κάπου - κάπου ἕνας πυκνὸς πέπλος σκέπαζε τὰ μάτια της, ἐνῶ στὸ στομάχι τὴν κεντοῦσαν δυνατοὶ κι' ἀβάσταχτοι πόνοι... Τῆς ἐρχόταν νὰ φωνάξη δυνατά, τόσο δυνατὰ ποὺ νὰ τὴν ἀκούση ὅλο τὸ Παρίσι: «Πεινάω».

Ἐκείνη τὴν στιγμὴ κάποιος λοῦστρος τῆς ἔδωσε μιὰ ἔντυπη διαφήμησι ποὺ ἔγραφε γιὰ τὴν μεγάλη ἀνακάλυψι τοῦ Παστὲρ—ἦταν ἡ ἐποχὴ ποὺ ὁ Παστὲρ εἶχε ἀνακαλύψει τὸ μικρόβιο τῆς λύσσας. Ἡ διαφήμιση αὐτή, ἐκτὸς τῶν ἄλλων ἔγραφε ἀκόμη ὅτι ὁ Παστὲρ χορηγοῦσε δωρεὰν τροφὴ καὶ κατοικία—ἄφθονη τροφὴ μάλιστα—σ' ἐκείνους ποὺ τοὺς εἶχαν δαγκώσει λυσσασμένα σκυλλιὰ καὶ δεχόντουσαν νὰ δοκιμάση ἐπάνω τους τὸν ἀντιλυσσικὸ ὀρρό του.

Ὅλα αὐτὰ τὰ διάβασε ἡ νέα μὲ τὰ λίγα γράμματα ποὺ εἶχε κατορθώσει νὰ μάθη.

Τὰ διάβασε πολλὲς φορὲς κι' ἔπειτα στάθηκε συλλογισμένη μὲ ὕφος ρεμβῶδες. Ἐκεῖνο ποὺ εἶχε κάνει τὴν μεγαλείτερη ἐντύπωσι στὴν σαστισμένη φαντασία της δὲν ἦταν τὸ μεγαλεῖο τῆς ἀνακαλύψεως τοῦ Παστέρ, οὔτε ἡ φήμη του, ἀλλὰ ἡ λεπτομέρεια ὅτι ὁ μέγας ἐκεῖνος σοφὸς καὶ φιλάνθρωπος περιποιόταν καὶ τάγιζε μέσ' στὸ σπίτι του ἐκείνους ποὺ εἶχαν δαγκωθῆ ἀπὸ σκυλλιά.

Καὶ ἄθελά της, μιὰ φράσις παραπόνου βγῆκε ἀπ' τὸ στόμα της.

— Γιατρεύουν τὴν λύσσα, ἀλλὰ τὴν πεῖνα δέν βρίσκεται κανένας νὰ τὴν γιατρέψη!...

Μηχανικὰ προχώρησε στὸ δρόμο της ψιθυρίζοντας. «Καὶ ὅμως θέλω νὰ φάω, πρέπει νὰ φάω».

Ἐκείνη τὴν στιγμὴ εἶδε, στὴν ἄκρη ἑνὸς δημοσίου κήπου, μεγάλη συγκέντρωσι κόσμου.

Ἡ ἀπόκληρη στάθηκε μιὰ στιγμὴ κι' ἔπειτα πλησίασε νὰ ἰδῆ κι' αὐτὴ τί συνέβαινε.

Κάτω ἀπὸ ἕναν πέτρινο πάγκο ἦταν τρυπωμένο, μὲ τὰ μάτια γουρλωμένα ἀπὸ τρόμο ἕνα μικρὸ παιδάκι. Ἀπέναντί του, συμμαζεμμένος καὶ ἕτοιμος νὰ ὁρμήση ἐναντίον τοῦ μικροῦ, βρισκόταν ἕνας μεγαλόσωμος σκῦλλος λυσσασμένος. Ἡ ὄψις του ἦταν φρικώδης. Μὲ τὴν οὐρὰ τρυπωμένη κάτω ἀπ' τὰ σκέλη του, βγάζοντας ἀφροὺς ἀπ' τὸ ὁλάνοιχτο στόμα του μὲ τὰ μάτια κατακόκκινα, ματωμένα φαινόταν σὰν νὰ μαγνήτεψε τὸ δύστυχο παιδάκι. Κάθε τόσο ἀπ' τὸ στόμα του ἔβγαινε ἕνας ρόγχος ἀπαίσιος, ἕνας ρόγχος ποὺ ὅποιος τὸν ἄκουγε μιὰ φορὰ δὲν τὸν ξεχνοῦσε ποτέ του.

Ὅλοι ὅσοι ἦσαν μαζεμμένοι ἐκεῖ γύρω ἔβλεπαν τὸ θέαμα μὲ τρόμο, χωρὶς κανένας τους νὰ τολμάη νὰ κινηθῆ. Ὄχι τόσο ἀπὸ φόβο ἀλλὰ γιατὶ φοβόντουσαν ὅτι μὲ τὴν παραμικρή τους κίνησι ὁ σκῦλλος θὰ ὡρμοῦσε ἐναντίον τοῦ παιδιοῦ.

Μερικοὶ ἔψαχναν νὰ βροῦν κανένα χωροφύλακα γιὰ νὰ τὸ σκοτώση. Ἀλλὰ χωροφύλακας δὲν φαινόταν πουθενά.

Ξαφνικὰ ἄκουσαν μιὰ ἀσθενικὴ ἀδύνατη φωνὴ ποὺ ἔλεγε:

— Ἀφῆστε με νὰ περάσω.

Καὶ εἶδαν μιὰ μεγαλόσωμη κοπέλλα, σκελετώδη, μὲ κορμὶ ἄχαρο, νὰ προχωρῆ πρὸς τὸν σκῦλλο πατῶντας στὶς μύτες τῶν ποδιῶν της καὶ νὰ τὸν πλησιάζη ἀπὸ πίσω. Καὶ τότε μιὰ κραυγὴ τρόμου ξέφυγε ἀπ' τὰ χείλη ὅλων. Ἡ νέα ἐκείνη, ἡ δυστυχισμένη καὶ ἡ ἀπόκληρη, πλησίασε τὸν σκῦλλο κι' ἐπειδὴ δὲν εἶχε δυνάμεις νὰ παλέψη ἐναντίον του, τὸν ἔπιασε ἀπ' τὰ στήθεια, τὸν ἔφερε κοντὰ στὸ σῶμα της καὶ τὸν ἔσφιγγε μὲ ὅση δύναμη τῆς εἶχε ἀπομείνει στὴ σκελετώδη ἀγκαλιά της. Ὁ σκῦλλος τινάζοταν ἐδῶ κι' ἐκεῖ γιὰ νὰ τῆς ξεφύγη καὶ συγχρόνως τῆς κατέτρωγε μὲ τὸ ἀφρισμένο στόμα του, τὰ μάγουλα, τὰ χέρια καὶ τὰ στήθη της. Καταβάλλοντας μιὰ ὑπέρτατη προσπάθεια ἡ ἀπόκληρη, προχώρησε μερικὰ βήματα, κρατῶντας πάντα στὴν ἀγκαλιά της τὸν σκῦλλο, ὥς τὴν ἄκρη τῆς γεφύρας, ἀκούμπησε στὸ παραπέτασμα, ἀνασηκώθηκε καὶ τὸν πέταξε μέσα στὸ ποτάμι, στὸν Σηκουάνα. Μιὰ κραυγὴ ἀνακουφίσεως ξέφυγε ἀπ' τὰ χείλη ὅλων. Ἀλλὰ σχεδὸν ἀμέσως ἔτρεξαν ἀνήσυχοι κοντά της γιατὶ τὴν εἶδαν νὰ σωριάζεται κατὰ γῆς ἀγαίσθητη.

Τὴν ἔπιασαν καὶ τὴν σήκωσαν στὰ χέρια καθὼς ἦταν καταματωμένη. Ἡ καϋμένη τότε ἄνοιξε τὰ μάτια της καὶ εἶπε σιγανά:

— Πηγαίνετέ με στοῦ κ. Παστέρ...

Κανένας δὲν μπόρεσε νὰ καταλάβη τὶ ἔννοια εἶχε ἡ φράσις ἐκείνη καὶ γιατὶ ἡ ἀπόκληρη ζητοῦσε νὰ τὴν πᾶνε στοῦ κυρίου Παστέρ. Γι' αὐτό, ἀντὶ νὰ ἱκανοποιήσουν τὴν ἐπιθυμία της, δύο ἀστυφύλακες ποὺ εἶχαν φθάση ἐν τῷ μεταξύ, τὴν ἔβαλαν σ' ἕνα ἁμάξι καὶ τὴν πῆγαν στὴν ἀστυνομία. Ἐκεῖ ὁ διευθυντὴς ὁ ἴδιος τὴν συνεχάρη θερμά, τῆς πῆρε τὸ ὄνομα καὶ τὸ ἐπώνυμο καὶ τῆς εἶπε γελαστός:

— Θὰ κάνω ἀμέσως, δεσποινίς, ἀναφορὰ στὸν νομάρχη. Θὰ τοῦ περιγράψω τὸν ἡρωϊσμὸ σας καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι γρήγορα θὰ σᾶς ἀπονεμηθῆ τὸ μετάλλιο τῆς σωτηρίας.

Στὰ λόγια ἐκεῖνα ἕνα πικρὸ χαμόγελο φάνηκε στὰ χείλη της καὶ εἶπε μὲ ἄτονη φωνή.

— Πηγαίνετὲ με στοῦ κυρίου Παστέρ, ὅσο μπορεῖτε γρηγορώτερα. Δὲν ἀντέχω πειά...

Ἡ καϋμένη δὲν τολμοῦσε νὰ συμπληρώση τὴ φράσι της, νὰ τοὺς πῆ τὴν ἀλήθεια, ὅτι πεινοῦσε, ὅτι σαρανταοχτὼ ὁλόκληρες ὧρες δὲν εἶχε βάλει μπουκιὰ στὸ στόμα της.

Τὴν φορὰ αὐτή, ὁ διευθυντὴς ἱκανοποίησε τὴν παράκλησί της. Διέταξε νὰ φέρουν ἀμέσως ἕνα ἁμάξι, τὴν ἔβαλε μέσα, μαζὺ μὲ ἕναν χωροφύλακα καὶ τὴν ἔστειλε στὸ ἐργαστήριο τοῦ Παστέρ.

Στὸν δρόμο ὁ χωροφύλαξ θέλησε νὰ πιάση κουβέντα μαζὺ της, ἀλλὰ ἡ ἀπόκληρη ἦταν βυθισμένη στοὺς ρεμβασμοὺς της καὶ ἕνα χαμόγελο χαρᾶς εἶχε ἀρχίσει ν' ἀνθίζη στὰ χείλη της, μὲ τὴν σκέψι ὅτι θὰ γευμάτιζε ἐπὶ τέλους ἀνθρωπινά.

Κάποια στιγμὴ τὰ ἄτονα χείλη της ψιθύρισαν:

— Πρέπει νὰ τὸν φᾶνε κανένα τὰ σκυλλιά, γιὰ νὰ τοῦ δώσουνε οἱ ἄνθρωποι νὰ φάη...

GEORGES HAURIGOT

σήμερα μπορῶ νὰ σᾶς πῶ χωρὶς δισταγμό...Σᾶς ἀγαπῶ...Σᾶς ἀγαπῶ μὲ μιὰ ἀγάπη σταθερή, δυνατή, ἀκλόνητη...

Σταμάτησε περιμένοντας τὴν ἀπάντησι τῆς Εἰρήνης.

Ἐκείνη χωρὶς νὰ σκεφθῆ οὔτε στιγμὴ προχώρησε πρὸς τὴν πόρτα καὶ τὴν ἄνοιξε κυττάζοντάς τον στὰ μάτια καὶ δείχνοντάς του ἔτσι ὅτι ἔπρεπε νὰ φύγη. Τὰ χείλη της δὲν ἐπρόφεραν οὔτε λέξι.

Ὁ Κλαύδιος κοντοστάθηκε μιὰ στιγμὴ δισταχτικὸς κι' ἔπειτα ὑπήκουσε. Χαιρέτησε ἀμίλητος καὶ ἔφυγε.

Τότε ἡ Εἰρήνη σωριάστηκε σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ ἔμεινε ἐκεῖ ὧρες πολλὲς ἀκίνητη, ἀμίλητη, μὲ τὰ μάτια στεγνά. Εἶχε ὑποφέρει πάρα πολὺ καὶ τώρα δὲν εἶχε τὴν δύναμι οὔτε ἕναν στεναγμὸ νὰ βγάλη, οὔτε ἕνα δάκρυ νὰ χύση γιὰ τὴν εὐτυχία ποὺ τῆς εἶχε ἔρθει ἔστω καὶ τόσο ἀργὰ καὶ ποὺ τὴν εἶχε διώξει ἡ ἴδια ἀμετακλήτως καὶ γιὰ πάντα.

ALBERT ACREMANT

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΠΟΙΟΣ ΗΤΑΝ Ο ΒΛΑΚΑΣ

Τὸ καλοκαῖρι τοῦ 1854 ὁ Αὐτοκράτωρ Ναπολέων ὁ Γ' εἶχε πάει νὰ ἐπισκεφθῆ μαζὺ μὲ τὴν νεαρὰ αὐτοκράτειρα Εὐγενία τὸν λιμένα τοῦ Χερβούργου, ὅπου εἶχαν γίνει τὴν ἐποχὴ ἐκείνη σπουδαῖα λιμενικὰ ἔργα. Ἕνα πρωῒ ὁ Αὐτοκράτωρ εἶχε μπῆ μέσα σὲ μία βάρκα μαζὺ μὲ τὸν ὑπουργὸ τῶν ναυτικῶν καὶ περιεργάζετο ἕνα μεγάλο μουράγιο ποὺ εἶχε γίνει κατὰ σύστασιν καὶ προτροπὴν τοῦ ὑπουργοῦ αὐτοῦ. Μαζύ τους βρισκόταν κι' ἕνας γέρος ναυτικός, τὸν ὁποῖον ὁ Ναπολέων εἶχε διορίσει λιμενάρχη. Ὁ Ναπολέων λοιπὸν μιλοῦσε μὲ τὸν γέρο γιὰ τὸ μουράγιο καὶ τοῦ ζήτησε τὴν γνώμη του γι' αὐτό.

— Κατὰ τὴ γνώμη μου πετάξατε ἄδικα ἕνα σωρὸ παράδες στὸ νερό, εἶπε ὁ λιμενάρχης.

— Ἐμένα ὅμως μὲ ἐβεβαίωσαν ὅτι τὸ ἔργο αὐτὸ θὰ ἔχη μεγάλη σημασία καὶ χρησιμότητα, εἶπε ὁ Ναπολέων.

— Ὁποιος σᾶς τὸ εἶπε αὐτό, Μεγαλειότατε, εἶνε ἕνας βλάκας, βλάκας μὲ πατέντα, ἐδήλωσεν ὁ ναυτικός.

Ὁ Ναπολέων, ἐστράφη πρὸς τὸν ὑπουργὸ τῶν Ναυτικῶν, ὁ ὁποῖος ἦταν καὶ ὁ εἰσηγητὴς τοῦ ἔργου, καὶ τοῦ εἶπε γελῶντας:

— Ἀκοῦτε τα, κύριε δούξ!